

dítka do školy německé, nýbrž dožadoval se pouze odvolání nařízeného již příkázání dítek do školy české, v němž viděl nezákonný zásah do svých práv.

Dovozuje-li však nyní žal. úřad — pravděpodobně v důsledku názoru vysloveného v cit. nálezech nss-u, že »předpisu § 20 mor. zem. zák. č. 4/1906 nelze na konkrétní případ použítí« — že st-l není vůbec stranou v daném sporu, pak neodpovídá to ani formálně ani věcně těmto nálezům, tím méně pak zákonu. Neboť po odstranění dříve nař. rozhodnutí z 26. října 1926 a z 29. dubna 1927 nálezy nss-u, měl žal. úřad znovu rozhodnouti o odvoláních st-lových proti výnosům zšr-y z 19. června 1926 a z 25. ledna 1927. Oba tyto výnosy založily pak vyloučení reklamovaných dítek výslovně na § 20 zák. Perkova a dlužno proto legitimaci st-le k rekursu v řízení správním posuzovati podle tohoto předpisu.

Podle konstantní judikatury nss-u jest v reklamačním řízení podle § 20 odst. 2 zák. č. 4/1906 z. z. mor. stranou též mšr jako zákonný zástupce školy, který má povinnost bdíti nad tím, aby škole její péči svěřené nebyly nezákonným způsobem odnímány dítky, pro něž jest škola tato povinnou.

Oběma citovanými, daného případu se týkajícími nálezy nss-u bylo pak již vysloveno, že rodiče dítek národnosti italské (změna této nebyla prokázána) nejsou ve volbě obecné školy pro svá dítky předpisem § 20 zákona Perkova omezeni a že podle tohoto předpisu nelze tudíž vylučovati reklamované dítky ze školy, do níž byly otcem dány. Z toho jde, že, dal-li otec dítku ta zapsati do školy německé a do této je dále posílal, pak zápis a návštěva školy německé byly v souhlasu se zákonem. Je-li tomu tak, pak má měst. škol. výbor pro školy německé v Brně ve funkci mšr-y právo brániti se tomu, jsou-li jí tyto dítky, které byly otcem její péči v souhlasu se zákonem svěřeny, nezákonným zásahem úřadu odnímány. Že pak zásah ten byl nezákonný, bylo již cit. nálezy nss-u rozsouzeno.

Jestliže tedy nyní žal. úřad stojí ve věci stále na půdě § 20 zák. Perkova a na původních, na jeho základě vybudovaných úředních rozhodnutích, odmítl odvolání st-lova, o nichž měl v důsledku nálezu nss-u znovu rozhodnouti, z toho důvodu, že st-l není legitimován dožadovati se nápravy proti zásahu úřadu do jeho práv, pak ocitl se v rozporu se zákonem a bylo proto nař. rozhodnutí, založená na tomto právním názoru, zrušiti podle § 7 zák. o ss. Bude tedy na žal. úřadu, aby o obou odvoláních st-lových znovu rozhodl, řídě se při tom i právním názorem, vysloveným v dřívějších nálezech nss-u, v té věci již vydaných.

Č. 10.088.

Církevní věci. — Řízení správní (Slovensko): * Výměr okresního úřadu na Slov., kterým za platnosti vl. nař. č. 8/28 nařídil k žádosti židovské náboženské obce exekuční vymáhání církevní daně, nepodléhá odvolání na zemský úřad (§ 126 cit. vl. nař.).

(Nález ze dne 22. října 1932 č. 15.822.)

Prejudikatura: Boh. A 10.061/32.

Věc: Alexandr M. a spol. v P. (adv. Dr. Angelo Goldstein z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o vymáhání církevní daně.

Výrok: — — — Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 22. března 1929 žádal předseda autonomní orthodoxní židovské obce náboženské v P. u okres. úřadu tamže o exekuční vymožení daně, předepsané na léta 1927 a 1928 devadesáti devíti členům této obce, kteří přes upomínky nezaplatili. Na tuto žádost vydal okresní úřad v Píšťanech výměr z 24. června 1929 tohoto znění: »Poněvadž předloženými doklady dokázána jest zákonitost a pravoplatnost zmeškané církevní daně na základě bodu 3 § 9 zák. čl. XLIII:1895, nařizuje se exekuční vymáhání proti Leopoldu A. a 98 společníkům. Za tímto účelem vydávají se spisy notářovi v Píšťanech, aby exekuci podle platných předpisů proti Leopoldu A. a 98 společníkům během 60 dnů provedl, sebraný obnos přímo s autonomní orthodoxní židovskou náboženskou obcí súčtoval a po ukončení řízení sem zprávu podal.

Výměry, doplněné příslušným dlužným obnosem daně za léta 1927 a 1928, byly jednotlivým členům doručeny a řada jich podala odvolání, která byla nař. rozhodnutím zamítnuta z důvodů meritorních.

Proti tomuto rozhodnutí podali Alexandr M. a společníci stížnost na nss, o níž nss uvažil toto: — — — —

Naříkané rozhodnutí a výměr prvé stolice jemu sloužící za podklad byly vydány již za platnosti vl. nař. č. 8/28 a bylo tedy příslušnost žal. úřadu posuzovati podle tohoto nařízení.

Výměrem okresního úřadu jako úřadu exekučního bylo k žádosti předsedy autonomní orthodoxní židovské náboženské obce nařízeno exekuční vymožení dlužné náboženské daně. Z výměru toho nelze seznati, o jaký správní akt exekučního řízení jde, jmenovitě, zda snad jde o příkaz k plnění ve smyslu § 96 vl. nař. č. 8/28 či o akt jiný, ale tolik jest jisto, že výměr ten spadá do exekučního řízení, a platí tedy proň předpisy II. části vl. nař. č. 8/28, jmenovitě § 126 tohoto nař. Podle tohoto paragrafu lze v řízení exekučním podati odvolání z rozhodnutí jen v určitých v tomto paragrafu taxativně uvedených případech. Výměr okr. úřadu nespadá pod žádný tento případ, z čehož a contrario plyne, že tedy proti tomuto výměru nebylo odvolání přípustno (srovn. též nál. Boh. A 10.061/32).

Jestliže exekuční úřad dal stranám poučení, že se mohou proti tomuto výměru odvolati k zemskému úřadu, trpí tento výměr vadou řízení a žal. úřad měl, když strany, svedeny byvše tímto nesprávným poučením, se k němu odvolaly, výměr ten zrušiti a naříditi vydání nového výměru se správným poučením. Poněvadž žal. úřad postupu tohoto nezachoval, nýbrž se zabýval meritem věci, osvojil si i v tomto případě příslušnost, která mu nenáleží, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.089.

Vojenské věci: * Podle § 45 (odst. 2) a § 24 (odst. 2) zák. č. 76/22 započítává se do příjmu vdovina i důchod nezletilého jejího syna,